

Núm. 17

La política, per al bé de tots

Mercè Solé

Ramon Bassas, Alfons Collado,
José Luis Gómez,
Montserrat Roca, Jordi Rosell

Números publicats en aquesta col.lecció:

- 1 **L'autenticitat militant** - Teodor Suau
- 2 **Jesucrist fa possibles l'home i la dona nous i els impulsa a l'evangelització** - Xosé A. Migúelez
- 3 **L'estudi d'evangeli** - Florenci Costa
- 4 **La revisió de vida** - Josep Soler Llopart
- 5 **L'evangelització** - Julio Lois
- 6 **Ser responsable a l'ACO** - Comissió de Formació
- 7 **Acollir la persona en la seva dignitat de filla de Déu**- Oriol Xirinachs i grups de revisió de vida de l'ACO
- 8 **Llegir els evangelis avui** - Agustí Borrell
- 9 **Ser militant avui** - Diversos autors
- 10 **50 anys: l'experiència actual de l'ACO** - Divuit testimonis
- 11 **El retrat del moviment. Reflexions arran de l'enquesta realitzada als militants de ACO**
- 12 **Ser consiliari o consiliària a l'ACO** - Comissió de consiliaris
- 13 **Viuen en Déu. Record dels nostres difunts** - Diversos autors
- 14 **L'evangeli de Marc. El camí del deixeble de Jesús** - Josep M. Soteras
- 15 **En què creiem?** - Josep Lligadas
- 16 **Els infants: obrir portes i preparar camins** - Jaume Gubert
- 17 **La política, per al bé de tots** - Diversos autors
- 18 **Fer revisió de vida a l'ACO** - Oriol Garreta

La política, per al bé de tots

Mercè Solé

Ramon Bassas, Alfons Collado,

José Luis Gómez,

Montserrat Roca, Jordi Rosell

Documents d'ACO núm. 17
Primera edició: 2006

SUMARI

La política, per al bé de tots

Mercè Solé

1. Una qüestió de valors
2. La política té mala premsa
3. Algunes actituds necessàries per fer política
4. Posar-se a la pell dels polítics. Fem-los la vida més fàcil.
5. Des de la fe en Jesucrist, alguns criteris per fer política
6. En definitiva...

La crida, el gust, la confiança

Ramon Bassas

Per què en política?

Alfons Collado

Cambiar també las estructures

José Luis Gómez, Lele

Tot el que faig i res del que faig és política

Montserrat Roca

Qué i perquè de la meva implicació a la política municipal

Jordi Rosell

LA POLÍTICA, PER AL BÉ DE TOTS

I. Una qüestió de valors

No fa gaire parlava amb un company, agnòstic confés, de la feina d'aquest petit llibre que preparàvem a l'ACO. I em deia que no deuria costar gaire convèncer un grup de cristians sobre les excel·lències de la política, perquè al darrera dels valors democràtics hi ha clarament valors cristians.

Jo no ho hauria formulat així, però em penso que tenia raó, cosa que no és sinònim de dir que únicament els valors cristians són valors democràtics. Hi ha moltes altres aportacions. Però certament els valors de l'evangeli són al darrera de la lluita per la igualtat, per la justícia, per la preocupació pel bé comú; del servei a la comunitat, de la preservació dels drets de les persones més febles, de la solidaritat... I també la confiança en la gent i en les seves possibilitats d'organitzar-se de manera que tota persona pugui viure amb dignitat. L'esperança en un món millor, l'esperança en l'arribada del Regne de Déu ja en aquest món, vaja. Tot això és política, en un sentit ampli i tot això esdevé transformador.

De fet, els valors obrers hi afegeixen l'experiència de la vida col·lectiva, precisament perquè els treballadors, sense tenir poder justament per la seva situació, han experimentat que només actuant col·lectivament i posant en comú tots els recursos de les persones -que ningú no té en la seva totalitat- (la saviesa, la intuïció, la determinació, l'enginy, la paciència, la constància, la solidaritat...) és possible canviar les coses. I viuen també que no n'hi ha prou amb que la pròpia situació personal millori mentre el company i la companya pateix pitjors condicions: cal que el canvi afecti tothom.

Els nostres grups de revisió de vida ens ajuden a anar-nos mantenint compromesos en activitats polítiques en sentit ampli. Ens costa molt més, però, comprometre'ns en accions polítiques en sentit més estricte o en polítiques de partit. És sobretot d'aquest sentit més restringit de la política que ens ocupem en aquest llibre.

Una de les riqueses del moviment és la diversitat de vides, d'estils i de compromisos que hi ha. Amb aquest llibret no pretenem pas que tothom es posi a fer política de partit, però sí que pretén ajudar a aprofundir en el tema, per anar més enllà de les aparences i animar la gent a participar amb il·lusió en projectes que estan arrelats en la nostra història com a moviment obrer i que poden contribuir a fer la vida de la gent amb menys recursos més agradable. Igualment, el grau d'implicació pot ser molt divers: des d'estar al cas, a participar en la base de qualsevol partit o moviment semblant o acceptar responsabilitats i serveis que exigeixin més dedicació. Expressar l'opinió política de forma intel·ligible en totes les convocatòries de vot és important. I aquí és legítim votar una opció determinada, votar en blanc o fins i tot abstenir-se si és que això ha de tenir un significat diferent al passotisme.

A la trobada de Setmana Santa d'enguany, vam dedicar un taller a aquest tema. El taller es deia "Harry Potter i la política municipal". El que es pretenia amb aquest títol era posar en relleu que en un estat de dret determinades actuacions que afecten la comunitat es donen en el marc polític i enlloc més. Si no hi som, abandonem un àmbit d'especial importància per a la vida quotidiana: les condicions laborals, l'accés a l'habitatge, les pensions, l'urbanisme, la pau... Si no hi som, doncs, ¿potser és que confiem en la màgia d'un Harry Potter perquè els problemes es resolguin?

De fet el debat sorgit en el taller va qüestionar amb profunditat la tasca dels polítics, l'actual sistema democràtic i va "donar canya" a la gent dels partits. Hi van sortir, però, moltes contradiccions, per part de tots plegats, els de dins dels partits, i els de fora. En els sistemes representatius i en els sistemes assemblearis. En el món local i en el sistema parlamentari. Part d'aquest debat s'inclou en aquest llibre.

2. La política té mala premsa

La política té mala premsa entre els militants de l'ACO i té mala premsa, en general, entre la gent. Entre les moltes causes hi ha l'actitud dels mateixos partits, que sovint actuen amb demagògia, fan mal ús del seu poder i dels seus recursos i es mouen amb afanys partidistes. O és el que sembla. D'altra banda, hi ha partits que no temen causar greus fractures socials, quan busquen la confrontació o que justifiquen davant dels seus militants determinades accions i necessiten escenificar que guanyen, o que s'esforcen... La sensació és que es treballa a dos nivells: es fan els pactes corresponents i es fa una posada en escena que pugui satisfer la pròpia parròquia. De vegades amb la boca gran es diuen unes coses i amb la boca petita, se'n diuen unes altres. Tampoc arregla les coses l'experiència de les "corts celestials" que envolten els partits amb més possibilitats de col·locar els seus partidaris o de concedir privilegis. Els partits amb possibilitats de govern toquen diners i toquen poder, permeten un ràpid reconeixement públic (de vegades purament superficial, això sí). Això comporta que sovint un vesper d'oportunistes gira al seu entorn...

Ens fariem mútuament un flac favor, però, si ens quedéssim en aquesta crítica, tan dura. Hi veig dos motius. D'una banda, els partits són organismes democràtics, i per tant la voluntat decidida de molts militants pot fer canviar programes i protagonistes. He viscut de prop la crítica continuada a un determinat líder polític d'un municipi per part de simpatitzants no afiliats. Fent números, salta a la vista que si totes les persones que fan la crítica estiguessin afiliades, per golejada aquest líder seria fora. I dic fent números amb coneixement de causa. Als partits hi ha relativament pocs militants i per tant incidir en les decisions és ben possible: en les prioritats del programa de govern, en els criteris de finançament i de nomenament i manteniment de càrrecs de confiança, en la forma de relacionar-se amb els altres partits, en la democràcia interna, en el rigor del treball diari, en l'obertura a la gent que no és del partit... Tant si s'és al govern com si s'és a l'oposició.

D'altra banda, la política dels partits i el paper dels polítics reflecteixen sovint la nostra manera col·lectiva de ser i d'actuar, els valors que realment exercim, no els que pregonem. Un exemple és l'actitud davant un equip de futbol. Dins del món esportiu, es parla amb tota naturalitat de "comprar" jugadors (unes relacions totalment mercantilitzades), s'alimenta l'actitud

d'alegrar-se que perdi l'equip rival quan no juga contra nosaltres, els insults, el joc brut o agressiu, l'arbitrarietat es mostren un cop i un altre. En equips com el Barça que són tòtems de la catalanitat, als jugadors i als entrenadors estrangers se'ls tracta amb molta més tolerància que als treballadors immigrants: respecte a l'obtenció de papers i respecte al coneixement de la cultura catalana. Com en el món de la política, tothom opina amb gran passió sobre els temes esportius... però són molt pocs els qui juguen. I, com ha passat fa molt poc a Itàlia, sembla que les faltes i els delictes no obtenen el tractament legal que tindrien en altres àmbits. Els estatuts dels grans clubs són d'allò menys democràtic. Però, atenció, tot plegat no impedeix que els grans clubs obtinguin gran quantitat de socis... i el sentit crític brilla per la seva absència. Compta l'espectacle i això que en el camp esportiu es tolera en el fons és el que també dóna rendiment (vot) a la política.

Dins del clima general cal posar-hi l'actitud d'alguns mitjans de comunicació, que busquen la confrontació i els titulars grans, que transgredeixen una vegada i una altra explícitament els codis ètics. En molts dels debats televisius ningú no s'escolta, i en alguns casos s'arriba a l'insult. Les entrevistes de vegades són una mena de joc onanista de l'entrevistador: importa poc si la persona entrevistada té res a dir. Per no parlar d'una premsa rosa que abans podia resultar simplement frívola i ara sembla que faci autòpsies sentimentals. El que abans eren tendències en la premsa, ara de vegades es resol amb mentides, sense embuts. Això provoca, entre d'altres coses, que cada cop ens costi més sortir del nostre propi canal i en cert sentit ens imprimeix caràcter a tots plegats. Perquè sembla que el diàleg (i) estripat agrada.

I en el panorama general encara hi afegiria algunes coses com la manca d'una cultura democràtica interioritzada en la societat civil. Perquè no només costa la participació en els partits, també costa en les associacions. I de vegades es practica un associacionisme de baixa intensitat, amb poca participació o poc compromís. En ocasions, els "càrrecs" no són vistos com a responsabilitat o com a servei, sinó com a mitjà de promoció personal, i no sempre es planteja ni el relleu de responsabilitats ni el consens. La cultura associativa no sempre es proposa discutir pressupostos, donar explicacions del que es fa, fer pedagogia, fer participar. En fi, en el millor dels casos tots sabem com costa d'engrescar la gent.

La nostra dinàmica social més aviat ens porta a un individualisme cultural, al rebuig de les grans paraules i de les institucions, i d'allò que és col·lectiu. Potser hi ha una certa por al compromís públic, o potser hi ha simplement un canvi de percepció i de valors. I no només en relació a les institucions polítiques o eclesials. Un exemple és que la vida de parella avui sembla que fa innecessari el matrimoni, civil o eclesiàstic, o fins i tot fa innecessària la convivència. Prendre decisions que afecten la vida col·lectiva vol dir fer-se'n responsables públicament, amb errades i encerts, i això avui potser costa més que en d'altres moments.

Com diuen alguns filòsofs, tendim a comportar-nos més com a consumidors compulsius que no pas com a ciutadans. Volem respostes ràpides i a bon preu i ens costa relacionar les nostres accions personals o col·lectives amb les seves conseqüències. També costa anar a fons dels problemes i contemplar-los en la seva complexitat. L'agraïment, el reconeixement de les coses que es fan bé o la nostra pròpia relativitat en relació al conjunt no formen part dels valors comuns. El fenomen NIMBY (les sigles de "No en el meu pati del darrere" en anglès) n'és exponent: volem presons, hospitals, residències, atenció a drogodependents sempre i quan estiguin ben lluny de casa nostra.

La política no és aliena a tot això. Per arribar al poder cal tenir vots i per obtenir-los cal connectar amb els valors reals i els gustos d'una societat. D'altra banda, els polítics són, per sort nostra, persones com totes les altres, amb les mateixes grandeses i les mateixes misèries.

En fi, de tot plegat jo n'extrauria dues conclusions:

- En l'àmbit polític s'hi juga el benestar de les persones, sobretot de les més febles, que no poden comptar amb res més que la voluntat solidària de la societat per tirar endavant. La salut, l'educació, l'habitatge, el treball no es poden assolir únicament per mèrits i recursos propis. L'organització política és la que decideix la redistribució de la riquesa i l'accés i la qualitat dels serveis de benestar social de la majoria de la població. Continua essent, doncs, un àmbit essencial per a la justícia i l'equitat.
- L'activitat política ens sembla ambigua, complexa, poc neta, fàcilment corruptible, però no és diferent dels valors en què ens movem en el nostre entorn.

Tot el desànim que transmet aquest petit capítol podria fer-nos pensar

que no hi ha res a fer i que no val la pena treballar en el món de la política. Però el cert és que vivim en una democràcia, sens dubte amb limitacions, però de fet molt poc aprofitada. Som lluny encara d'haver esgotat el model: encara és possible expressar opinions contraposades, és possible participar en els partits i en les associacions i crear-ne de noves i millors. Que sigui possible no vol dir que sigui fàcil, però això no ho ha estat mai. Durant molts anys moltes persones han estat lluitant jugant-s'hi la vida, la feina, la llibertat per aconseguir un sistema democràtic, un sistema a què pocs països encara avui tenen accés. A nosaltres potser ara només se'ns demana que siguem honestos, que no siguem mandrosos, que aprofundim en les situacions, que ens posem al servei dels més febles. Perquè és possible, com podrem llegir en els testimonis d'aquest llibre, fer molta feina i ben feta. I aquesta feina, no la fan només els militants cristians que hi són posats. En els partits, com a tot arreu, hi ha molta gent amb bona voluntat, amb ganes de transformar coses... I el fet que hi hagi poca gent militant en l'àmbit polític només afavoreix els grups més poderosos. Com menys gent organitzada i amb cert horitzó de treball hi hagi, més fàcil és als grans grups econòmics desenvolupar el capitalisme salvatge.

3. Algunes actituds necessàries per fer política

Confiar en les persones, mantenir l'esperança que un altre món és possible... Esperar-ho amb il·lusió. Els cristians creiem que encara que no s'obtinguin grans èxits de forma immediata, la tasca feta a favor de les persones acaba donant fruit. I els cristians comptem amb mitjans que poden ajudar-nos molt: la pregària i el discerniment, l'acompanyament del grup, que és un espai que permet abordar la realitat des d'una òptica diferent a la del dia a dia i fer i rebre aportacions crítiques des d'un vessant positiu. També permet sortir d'un món de vegades molt xuclador de les persones. I confiar també en les persones que han fet d'altres opcions o que són els nostres adversaris: vol dir no desqualificar-les a la lleugera, o reconèixer públicament quan els altres tenen raó, o evitar tornar insults amb més insults.

Tenir una **visió del món**, més enllà de la pròpia immediatesa, tenir un projecte poc o molt pensat, d'allò que ens agradaria. Al darrere s'hi amaguen uns valors i unes prioritats, millors o pitjors, però que determinen

allò que voldríem. Els cristians, i els de l'ACO en particular, tenim molt desenvolupat aquest aspecte. La revisió de vida ens hi ajuda, l'evangeli ens hi porta. Solem ser actius i ens movem en mons molt diversos. Solem tenir una visió força àmplia de la vida. Estem acostumats a opinar sobre tot. És un primer pas. No gosem parlar aquí de grans ideologies. Però tot el que sigui formar-nos opinió, ser a prop de les persones i dels problemes, llegir, contrastar, sense pors, ajuda. No tenim grans paraigües ni grans certeses ideològiques. Però sí que veiem les gravíssimes diferències Nord-Sud, la immigració forçada, la guerra, la fam... Davant d'això cal fer l'esforç d'avançar encara que no tot es tingui clar d'entrada. De fet segur que ens mourem més pel desig de canviar les coses que per la certesa de saber què cal fer i com.

Prendre decisions, assumint-ne la responsabilitat. Cal tenir present allò que és possible, allò que és probable i allò que hi podem fer. Ja sabem que justament la dificultat està a prendre decisions en àmbits on les conseqüències de les nostres accions no són agradables. Quan prenem decisions **no acontentem tothom**. Fer política és conviure amb això. A tots probablement ens agradaria actuar sempre amb el consens de tothom, però justament aquest consens de vegades entra en conflicte amb allò amb què ens hem compromès. Un exemple. Els municipis són plens de consells participatius sobre salut, habitatge, benestar, medi ambient... Una de les crítiques que reben és que no solen ser vinculants. Acostumem a veure-ho des del punt de vista que els membres del Consell presenten bones propostes que no són assumides per l'autoritat per manca de compromís. Però el tema és més profund. Un regidor ha de tenir una visió de conjunt i ha d'estar compromès en una determinada línia. També li convé escoltar propostes i crítiques. Però a vegades, per exemple, darrere les propostes d'un Consell hi ha racisme o bé la defensa d'interessos particulars. I el regidor no haurà d'acceptar-les.

Viure en la pluralitat de projectes, projectes contradictoris entre si, tenint en compte:

- Que la democràcia demana **joc net perquè tots puguin proposar, divulgar, realitzar el seu propi projecte dins de la legalitat vigent**; això resulta simpàtic, però vol dir admetre en el joc partits que van contra els nostres interessos. I els nostres interessos vol dir en el nostre cas també les nostres idees, els nostres valors, la nostra concepció del món... Hem de dialogar respectuosament amb

tots els partits democràtics i també amb multitud d'associacions i de plataformes. Això no vol dir cedir en els nostres principis, vol dir simplement que no podem fer política al marge del que no ens agrada. I que si som honestos, respectar vol dir escoltar.

- Que ens hem acostumat a fer un discurs de retòrica sobre la riquesa de la diversitat, però **aquesta diversitat de vegades entra en conflicte**, i no solem valorar positivament els conflictes, encara que sovint són bons instruments per posar de manifest els problemes.
- Que en aquest context, la solució és evident que passa pel diàleg, però **el diàleg comporta concessions**. Els cristians solem viure aquesta qüestió malament. D'una banda per una mena de purisme, ens fa por ser poc fidels, vendre'ns o "embrutar-nos les mans". D'una altra banda, l'Església no és una entitat democràtica, per tant no cal el diàleg (no escollim bisbes, no decidim pressupostos, no negociem usos, no fem coses noves...) i, a més, no solem compartir espais o recursos amb la gent que no és de la nostra corda. Així podem mostrar-nos sempre molt purs i radicals, però és que no ens cal portar els nostres desitjos a l'esfera de la realitat.

La política suposa **projectes col·lectius per ser aplicats en el col·lectiu**. Suposa, per tant, acostumar-se a empassar-se alguns "gripaus":

- Conviure amb altres sensibilitats que, potser, de vegades no compartim, però que són majoritàries, dins del propi partit o en el conjunt. A tots ens agradaria dir que si no surten les nostres cartes n'estripem el joc sencer, però respectar les majories també és democràcia.
- Conviure amb decisions o opinions que de vegades resulten ingrates. Governar en coalició, per exemple, és difícil.
- Fer camí al costat de persones que no sempre són com ens agradaria. Això passa a tot arreu, però al moviment nosaltres triem el grup. A la parròquia això no és tan així i a l'Església, encara ho és menys. El teu grup (qualsevol grup: la família, la feina, el moviment, l'entitat a què pertanyes, el partit, el poble... fins arribar a tu mateix com a persona) està format per unes persones que són com són i que Déu estima. Tant si t'agraden com si no. De vegades, certament, no hi pots col·laborar perquè tot té un límit, però alerta si el límit és massa extens. "Con estos bueyes hay que arar", encara que no siguin els millors de tots. Jesús va confiar tot el que tenia a persones amb limitacions,

que també tenien les seves picabaralles pel poder i que li pregunten qui seurà a la seva dreta, que tenen por, que no saben què fer, que no acaben d'entendre el que els està passant, que eren insignificants socialment (dones, malalts, infants)...

- Veure'ns representats per qui de vegades no voldríem. D'això sí que els cristians en tenim pràctica. El cert és que pertànyer a qualsevol col·lectiu i mantenir el sentit crític vol dir no identificar-s'hi al cent per cent. De vegades nosaltres esperaríem col·lectius ideals o fets a mida.

Intentar no viure la política de forma compartimentada. Els militants de l'ACO solem ser uns nusos de la xarxa social en què vivim: va bé una certa porositat entre el que vivim al moviment, el que vivim al partit, el que vivim en d'altres àmbits (familiar, laboral, cultural...). Això ben segur que ens ajuda a ser més coherents i també facilita, ni que sigui a petita escala, claus d'entesa entre les persones dels diversos àmbits en què ens movem. Ser porosos vol dir explicar què fem, convidar la gent d'Església a participar en coses del partit i a l'inrevés, preocupar-nos que la nostra salut i la nostra família estiguin ben atesos, compartir les nostres febleses, dubtes i encerts amb la gent que ens envolta. També perquè com diu algun dels testimonis, la vida diària també és política...

4. Posar-se a la pell dels polítics: fem-los la vida més fàcil

---

De fet no cal fer exercicis de gaire imaginació. La nostra experiència associativa ens ajuda a entendre algunes coses contradictòries:

- Com més transparent ets, o més fas participar la gent, més afavoreixes que et qüestionin. És una cosa molt saludable, però resulta poc agradable si els altres no es deixen qüestionar al mateix nivell o bé si no et reconeixen almenys l'esforç de posar-ho tot sobre la taula.
- De vegades la nostra participació a les entitats en general és incoherent: no sempre hi som en els moments més importants o amb la continuïtat necessària. Els polítics han de sentir-se acompanyats per les seves bases. No fa gaire, al Butlletí un company de Rubí explicava com n'és de difícil treballar a partir de la participació si aquesta no és regular.

- Cal vèncer la mandra d'entrar en temes complexos, per examinar totes les opcions, per tenir en compte els aspectes legals i econòmics. Altrament farem demagogia. Els polítics han de fer l'esforç de fer pedagogia i nosaltres el de posar-nos al dia.
- Dependre del vots de la gent esbiaixa algunes qüestions impopulars: la immigració, la construcció de mesquites, la distribució de recursos socials... si volem que els polítics actuïn amb uns criteris de justícia social, hem d'explicitar públicament els drets dels més febles. Sovint només se senten les veus dels qui hi estan en contra. Els polítics reben molta pressió de la gent amb poder. Això s'ha de poder contrarrestar d'alguna manera.
- És important formular les reivindicacions en forma de proposta política realitzable. De vegades ens limitem a queixar-nos. Hem d'esforçar-nos a presentar alternatives viables i concretes.
- L'exigència als polítics és gran: han d'estar sempre a punt, en els llocs que es veuen, han de donar una resposta correcta sobre qualsevol tema, han de tenir coneixement de tot... Això acaba generant una cultura de l'aparença i una gran superficialitat. Cal treballar per una altra cultura política que ajudi a demanar a la gent les responsabilitats que li pertoquen, i prou, Que permeti als polítics conciliar la vida laboral i la familiar. No hem de perdre de vista que molts polítics, sobretot a nivell local, no estan alliberats laboralment i que, a més, renunciïn a part o a tots els seus ingressos econòmics per part de les administracions públiques a favor del partit. No és fàcil, per exemple, ser un conseller de districte a Barcelona (a cada districte els partits nomenen un determinat nombre de consellers en funció de la quantitat de vots obtinguts en aquella demarcació): cal continuar fent la pròpia feina, mantenir el contacte amb el partit, escoltar tothom, sigui el tema que sigui, fer-se present a tots els actes públics i entendre qüestions tècniques que de vegades no són gens senzilles.
- El funcionament de les administracions públiques no afavoreix gaire el sentit crític. Molts polítics es veuen envoltats de persones excessivament complaents. Si nosaltres tenim accés a aquests polítics va bé ajudar-los a tocar de peus a terra, però valorant també en positiu allò que estan fent bé. Ho agrairan.

5. Des de la fe en Jesucrist, alguns criteris per fer política...

- Fer política sense demagògia, anant al fons de les coses
- Fer política sense desqualificacions
- Fer política amb honestedat
- Fer política amb llibertat
- Fer una política respectuosa i integradora de les persones
- Fer política escoltant la gent, fent-la participar
- Fer política sense agafar-se als càrrecs
- Fer política com a corredors de fons, exercir la paciència
- Respectar el joc democràtic
- Fer política des de la humilitat
- Fer política amb un sentit de la justícia amb mires àmplies, més enllà dels interessos del propi grup o del propi sector.
- Tenir en compte la persona, tota persona, per insignificant i poc valorada que sigui als ulls de la societat.
- Tot el que suposen les temptacions de Jesús: actuar des de baix, fer-ho amb transparència i senzillesa.
- No témer el fracàs ni els errors, deixar-se interpel·lar
- No enlluernar-se amb el poder, perquè el poder és necessari per fer coses, però si no es vigila, pot convertir-se en un ídol.

6. En definitiva...

La democràcia representativa consisteix en el fet que triem unes persones per encomanar-los que gestionin la cosa pública per al bé de tots. I com que la cosa pública és molt complexa, i el bé de tots pot ser vist de moltes maneres, aquesta tria de persones pot ser molt diversa.

I com que la seva tasca és molt important i ens afecta molt, tant els seus encerts com les seves deficiències tenen més rellevància que altres tasques menys importants que també encomanem a persones concretes en altres àmbits de la vida.

L'important per a nosaltres, que creiem que la nostra societat ha de ser transformada en la línia d'una més gran justícia i igualtat, tant en els nivells més propers com en el conjunt del nostre món globalitzat, és que siguem conscients que la dimensió política té una importància cabdal en la vida de les persones. I que, a partir d'aquí, vegem quina ha de ser la nostra implicació, en funció de les nostres ganes i de les nostres possibilitats. Pot ser simplement estant-hi atents i mirant de triar, a l'hora de votar, l'opció política que més pugui contribuir al projecte de vida i de món que desitgem. Pot ser participant en propostes o reivindicacions que creguem oportunes. Pot ser donant suport -i essent també crítics- a aquells companys i companyes que tenen més dedicació a la política. Pot ser cercant formes de participació noves que ajudin a trencar la inèrcia de la gent que tenim a prop. Pot ser implicant-nos en el partit que creguem més proper als nostres plantejaments del món i de la vida. Pot ser duent aquesta implicació a una dedicació política més plena en el nivell que sigui.

L'important, doncs, en tot cas, és que no ens en quedem al marge, indiferents. Com si esperéssim de la màgia de Harry Potter la solució dels problemes col·lectius i l'aconseguir que en el nostre món el benestar pugui arribar a tothom.

I dit tot això, ara, a la segona part d'aquest llibre, acostem-nos a cinc experiències concretes de dedicació política. És el testimoni de cinc militants d'ACO, pertanyents a cinc partits diferents i que actuen en la vida política amb intencions diverses, col·locats aquí simplement per ordre alfabètic. Ells ens explicaran què és el que fan i per què ho fan.

LA CRIDA, EL GUST, LA CONFIANÇA

Ramon Bassas

Ara mateix sóc regidor de Seguretat i Prevenció a Mataró i presideixo l'àrea municipal de Via Pública. Fa temps que sóc regidor, des del 1991, i he estat en diverses responsabilitats (Joventut, Presidència, Serveis Centrals...). Ho sóc per la candidatura del PSC, partit al qual vaig entrar molt jove, a través de la Joventut Socialista, i del qual ara en sóc el Primer Secretari a Mataró.

O sigui que estic molt ficat en la política, sospito que per diversos motius. El primer, perquè respon a una mena de crida a la responsabilitat, al compromís, al fet una mica il·lús de pensar que la teva intervenció pot ser útil als teus ideals. El segon, perquè m'agrada, deu cobrir part dels meus instints i algun vici, d'una banda, però també deu ser que vaig veient que sí, que val la pena fer aquests petits gestos, que hi ha resultats altament satisfactoris per als que, de fet, som una mica escèptics sobre les capacitats humanes per avançar... I el tercer que se m'acut és perquè els companys i les companyes em tenen confiança (o així ho espero, m'imagino que no m'aguanten per pena). Però anem per ordre.

La meva feina

En tant que regidor de Seguretat m'ocupo dels àmbits de la Policia Local i de Protecció Civil i, dins l'àrea, tinc també competències sobre un servei jurídic-administratiu. M'acompanya un altre regidor, que du Mobilitat. Fonamentalment, i per resumir, em toca avaluar i marcar les directrius, a través de la informació que obtinc, així com prendre algunes decisions tàctiques i d'altres amb certa rapidesa. També dedico força

---

---

temps a parlar amb la gent, els que se m'acosten o els que vaig a veure, d'un en un o grups més o menys organitzats. Val la pena de dir-ho perquè, a vegades, la tasca d'un electe local és "segrestada" per la màquina, pels expedients, per decisions ben poc polítiques.

A Mataró, per sort, els índexs de delinqüència són baixos, de manera que puc dedicar més temps als "efectes colaterals" de les polítiques de prevenció de trànsit (multes, parlant clar, que precisen de molta pedagogia) o a problemes que podem denominar d'"incivisme", una nova privatització de l'espai públic contra la qual lluito diàriament.

Des de la meua militància, com a Primer Secretari del PSC (i portaveu socialista a l'Ajuntament), procuro fer una tasca d'equip per complir amb els objectius que ens vam marcar, tant d'escoltar la gent que vull representar com d'elaborar propostes per fer-los els protagonistes reals de la política.

La crida

A vegades penso què va fer exactament que em fixés en el món de la política i, més estrany encara, que m'apuntés als socialistes. No en tenia tradició familiar ni tampoc el meu entorn (social, escolar) anava per aquí. No em fa vergonya reconèixer que, amb una mescla de seducció romàntica i de racionalisme pràctic, m'hi va portar una reflexió sobre l'opció preferent pels pobres que Jesús representa. La meua família és catòlica, això sí que ho he heretat, però, com tot adolescent, també vaig posar en dubte aquesta herència. La sort o l'Esperit Sant van fer que acabés reformulant la meua fe, que la veiés a través del propi camí personal (i intel·lectual). Una de les coses que m'hi va ajudar va ser prendre un compromís polític en aquell projecte que, creia (i crec), representava millor l'opció preferencial pels pobres.

El gust

També crec que hi sóc per gust, i el gust és ambivalent. La política (com moltes altres coses) té una mica de vici, o de vicis. Sovint, de fet,

---

és l'únic que es transmet: la vanitat, l'enveja, la maledicència, l'ambició de poder, etcètera. I una certa tendència a l'endogàmia, al caïnisme, a la contaminació... És el que que passa amb les passions, no n'hi ha sense aquest torrent de sentiments contradictoris. I també passa, massa sovint, que ens enlluerna tant que oblidem que el món, i nosaltres, som alguna cosa més que política. Reconec que he de lluitar contra això, també. I per això, procuro fer el que sigui per servir la meua vida familiar, el meu grup de revisió de vida, la pregària, els amics, les meves aficions. I hauria de fer encara alguna cosa més, en aquest sentit.

Però a l'altra banda del morbo i del vici, el torrent passional porta també l'alegria, especialment de conèixer gent fantàstica al teu costat, de saber que ajudes a resoldre problemes ben reals, de participar en les eleccions com si es tractés d'una lliga de futbol, de plorar i de riure junts. Sense això, la política no valdria la pena. I crec que és ben cristià celebrar-ho.

La confiança

Tots aquests amb qui ric i ploro, amb qui hi estic molt d'acord però sempre hi ha un què que ens fa discutir, m'han donat la seva confiança perquè els representi a l'Ajuntament i perquè dirigeixi la meua formació política. Sort que els tinc a prop, i no m'envien als lleons sol. I sort de la seva comprensió. Molts d'ells són ben diferents a mi, quant a formació, extracció social, creença i, fins i tot, matisos importants de com hem d'encarar les solucions polítiques.

Però em tenen confiança. La confiança és una cosa ben estranya, ben poc mesurable. Es té o no es té. Quan una colla et diuen que confien en tu, el primer que fas, interiorment, és pensar si realment tu podràs o en sabràs prou. Saps que no del tot, i que hauràs d'establir més confiances. A mi, aquesta capacitat humana per la confiança (deixar part del teu destí en un altre del qual no en tens cap certesa empírica si en farà bon ús) m'impresiona. Exemplifica molt bé allò que Déu vol de nosaltres, crec, ell que ens coneix tan bé i que sap que darrere els vicis i la supèrbia, darrere els errors, hi ha també un pòsit de donació gratuïta i de confiança que ho tomba tot, que ho salva tot.

PER QUÈ EN POLÍTICA?

Alfons Collado

Soc fill únic de gent que treballava el camp, que va emigrar, en la ciutat el pare va fer sempre de cobrador de tramvies i autobusos, i la mare de dona de la neteja. Arribat a Barcelona amb quatre anys, en vaig viure vuit al “Barri Xino”, que ara es diu El Raval, i vaig arribar als dotze anys a un barri nou, el de la Florida de l’Hospitalet de Llobregat on en dos mesos vàrem aterrar vuit-centes famílies humils procedents del Xino, del Somorrostro, de... Vaig estudiar l’ensenyament primari en el Collaso i Gil, el batxillerat a l’Institut Milà i Fontanals i després Pèrit Industrial, ara es diu Enginyeria Tècnica, a l’Escola Industrial. Tot això evidentment és el que va marcar la meva joventut.

Aquesta realitat viscuda i el conèixer la JOC, es a dir, l’exigència del compromís si volia viure com deia Jesús a través de l’Evangeli, van ser els motors que em van impulsar a l’acció social primer i a l’acció política concreta després. Havia de correspondre al sacrifici dels meus pares i vaig ser diligent, als 19 anys havia acabat els estudis i feta la mili, i vaig començar a treballar. Va ser un privilegi ja que la majoria dels fills de treballadors començaven a treballar als 14 anys o abans. El primer objectiu era que la meva mare deixés de treballar fora de casa. Després havia d’ajudar a transformar, a millorar el barri, a fer el que pogués...

Als 22 anys, militant a la JOC, ja formava part de la Junta del Centre Social La Florida de l’Hospitalet, del meu barri, junt amb Jaume Ribas d’ACO que era el president i que va ser el meu referent, i amb 25 anys el vaig substituir en la responsabilitat de president. Van ser cinc anys intensíssims de lluita per millorar les condicions del barri, per sensibilitzar i per educar en els valors cristians, amb uns resultats llavors impensables. D’allà i havent treballat amb mi en la Junta del Centre en sortirien després

---

---

els líders veïnals més combatius, la fornada més important de regidors del primer ajuntament democràtic de la ciutat, el 1979, després un d'ells seria Director General de la Junta d'Extremadura i un altre Conseller de la Generalitat de Catalunya, militant uns en el PSUC i altres en el PSC.

Amb 27 anys, ja casat, ens traslladem a viure a Mollet del Vallès i comença una nova etapa, el compromís compartit amb la meva esposa d'un projecte de família, un nou entorn veïnal, una nova feina... nous compromisos.

Primer de tot el compromís amb la societat, exigible a totes les ciutadanes i ciutadans: al segon any de casat ja fem la declaració de renda ja que ens corresponia fer-ho d'acord amb el sou que cobrava i els barems de l'època. Aquest és el referent que m'agrada destacar més del nostre compromís amb la societat: primer complir amb els nostres tributs i amb les obligacions cíviques, després vindran altres compromisos si es pot. Aquest concepte de radicalitat i coherència sempre l'hem entès com a fruit de les nostres creences cristianes més que no pas de la nostra opció política. Militar en un partit és opcional, ser un bon ciutadà és una obligació, el primer senyal de solidaritat.

A Mollet, després d'un temps de *despiste*, vàrem contactar amb cristians que eren radicalment nacionalistes, i va ser un sotrac per a mi. El descobriment d'un nacionalisme socialment avançat, no excloent, va ser una sorpresa. Afegit aquest fet a que la gent del PSUC de Mollet els trobava excessivament partidistes, molt radicals, i que no vàrem conèixer ningú que s'identifiqués com a socialista, va comportar que m'afiliés a Convergència Democràtica de Catalunya l'any 1977, i fins avui.

Vaig ser enllaç sindical i després jurat d'empresa, nom amb què es coneixien els actuals delegats sindicals i membres del comitè d'empresa, des de l'any 1970 fins el 1978. Primer ho vaig ser com a independent, i després em vaig afiliar a la USOC (llavors USO), també l'any 1977, i també fins avui.

De les raons de la meva afiliació a USOC, de la meva cotització ininterrompuda tot i haver ocupat llocs directius en l'empresa, i de la meva col.laboració actual com Secretari d'Administració i Economia, només comentaré que sóc dels convençuts que els sindicats són necessaris per equilibrar l'empenta dels empresaris i que si no hi ha afiliació no hi ha quotes i no hi ha diners, de manera que és impossible ser independent dels poders polítics i econòmics, i és impossible tenir bons líders.

Durant uns vint-i-cinc anys he portat una activitat política intensa, nou anys com a regidor i en dues ocasions cap de llista per CiU. Sempre he estat en l'acció en el municipi i alguna vegada en la comarca, i mai no he ocupat cap lloc que directament o indirectament depengués del Govern de la Generalitat.

L'activitat en el municipi és molt gratificant, encara que estiguis com a regidor en l'oposició com ha sigut el meu cas, perquè la proximitat amb la gent és formidable.

He de confessar que tenia els meus dubtes de si havia encertat en l'elecció de partit, perquè a vegades semblava que et quedaves curt socialment respecte a altres opcions polítiques. Segons he vist el que feiem quan governaven les diferents opcions, bé sigui en els ajuntaments, en els Consells Comarcals, en les Diputacions, en la Generalitat o en el Govern de l'Estat, i a la vegada he conegut el funcionament de l'economia d'alguns països d'Europa, de Nord-amèrica, del Japó... amb les seves polítiques socials, em vaig anant tranquil·litant. Creia i després d'aquests dos i mig anys últims encara més, que les polítiques socials i econòmiques de CiU són bones i que s'havia governat raonablement bé, que amb els mateixos diners de pressupost total no ho feien millor altres opcions polítiques sobre el paper més progressistes.

Crec que globalment, en un llarg període de govern, s'ha actuat amb un sentit de país, amb un concepte global tant territorialment com socialment, que el nacionalisme practicat ha estat integrador i amb fortes arrels humanes. També crec que les polítiques de govern de CiU han reforçat les institucions de la Generalitat procurant que els catalans s'hi identifiquessin, que el model econòmic i social ha seguit el model europeu practicant el diàleg social, i que s'ha buscat l'equilibri territorial també en la implementació del benestar. Això també m'ha reconfirmat en la meua opció política.

Tres idees per acabar. La primera és que l'actuació dels individus, la seva honestedat, coherència, etc. no depenen de la seva opció política, sinó que és personal. La segona és que és necessària la complicitat dels ciutadans perquè hi hagi benestar, sigui en el barri, en el poble, en la ciutat o en el país, i sigui quina sigui l'opció política que en aquell moment governa. Són valors humans, són valors cristians i jueus i musulmans i... La tercera és que l'acció política és possible dur-la a terme ben seriosament, i alhora mantenir bones relacions amb els adversaris.

CAMBIAR TAMBIÉN LAS ESTRUCTURAS

José Luis Gómez, Lele

Hola a todos. Soy José Luis Gómez aunque todos me llaman Lele, apodo heredado de mi padre, y de origen familiar soy de Córdoba. Tengo 36 años, estoy casado con Toñi y tengo dos niñas, Azahara y Mariángeles.

Me dedico profesionalmente a la instalación eléctrica de baja y alta tensión pero sobre todo a la instalación de viviendas. He estudiado FP de automoción y de electricidad.

Tengo una vida muy activa en el movimiento vecinal en Córdoba. Soy presidente de la Asociación de Vecinos de mi barrio y del Consejo del distrito Sureste.

Milito desde hace 14 años en Izquierda Unida (IU) y desde hace 10 en el Partido Comunista de Andalucía (PCA). Es en el PCA donde tengo un cargo orgánico -soy miembro del comité provincial-, pero donde tengo más actividad y constante es en el área de participación de IU. Aquí elaboramos propuestas políticas para la organización en lo que se refiere a la participación. Es aquí donde toma sentido mi militancia en un partido político ya que desde hace tiempo tengo claro que para hacer el Reino no sólo hay que ir cambiando a las personas sino que también hay que ir cambiando las estructuras para que facilite los cambios.

Es por eso que milito en el movimiento vecinal. Es mi forma de estar en contacto directo con la realidad, de evangelizarme a la par que evangelizo, es aquí donde baso mis propuestas políticas, del contacto directo con mis vecinos y con la lupa del evangelio que me ayuda a ver lo más pequeño, analizarlo y situarme día a día en una sociedad cada vez más sometida al sistema, pero claro, para mí todo esto quedaría sin continuidad, si todo esto que trabajo no sirve también para cambiar las

estructuras, es normal que otros compañeros y compañeras o camaradas intenten hacer lo contrario, llevar propuestas de arriba hacia abajo, que a veces están bien pero la mayoría no, ya que lo que tiene sentido para mí es lo que sale de la vida.

Los que trabajamos desde esta línea, con la mirada del Reino vemos con preocupación cómo los valores pasan a un segundo nivel, los intereses económicos es lo primero, trabajamos muchas horas, no atendemos lo suficiente a nuestros hijos o tenemos que estar toda la semana trabajando fuera de nuestra provincia, después vemos normal o con pasotismo a los que salen a la calle defendiendo a la familia, porque se casan los homosexuales, etc. y no somos capaces de decir nada a favor de la familia, a favor de la persona que este sistema neoliberalista deja a un nivel muy bajo, por todo esto tenemos que ir cambiando a las personas, pero también las estructuras, que se están haciendo a la medida del sistema con la utilización de los instrumentos mediáticos, para alienarnos e introducir ese pensamiento único en el que no se tiene en cuenta a las personas, de ahí la necesidad de ir cambiando desde lo más pequeño, desde nuestro barrio, pero con la mirada puesta en lo más lejano.

¿Por qué milito en el PCA y en Izquierda Unida? La verdad es que sobre todo por dos cosas. La primera es que el PCA es un partido que históricamente ha defendido los derechos de los trabajadores, metido siempre dentro del mundo obrero, desde una mirada de izquierdas. Y después porque dentro de este mundo de los partidos, creo que los militantes que queremos opinar, estar en las reflexiones es desde donde podemos hacerlo, incluso sin estar en los órganos de dirección. A pesar de esto es difícil a veces militar en un partido mayoritariamente ateo o agnóstico, aunque cada vez participamos más cristianos, pero a lo primero nos hemos tenido que topar con algunos sectarios, pero gracias a Dios, trabajando, estando ahí, nos hemos ganado el respeto de muchos y muchas camaradas, porque creo que todos hemos ido comprendiendo que se hace más sumado que restando, y ninguno podemos negarle a los otros su apuesta por los trabajadores y los más desfavorecidos.

IU es un proyecto donde se reconoce que nadie tiene la verdad absoluta, ni la varita mágica para cambiar esto. Entre todos queremos hacer un proyecto más amplio, un proyecto político y social, que con la fuerza de la unión de las fuerzas de izquierdas ir cambiando esta sociedad. Todo esto que suena creo yo muy bonito pero la verdad es

que cuesta mucho hacerlo, aquí los cristianos también jugamos un papel importante por nuestra capacidad de ver la realidad, de análisis, de aglutinar propuestas, de diálogo. Como podéis ver me creo el proyecto de Izquierda Unida, y además es aquí donde las propuestas que vamos formulando para cambiar las estructuras son recogidas. Tenéis que tener en cuenta que en Córdoba el ayuntamiento es gobernado por IU y por eso vemos como se nos va haciendo caso, la verdad es que a veces con más éxito que otras, pero se van dando las circunstancias. Sirva como ejemplo que en las reuniones del área de participación suele estar la concejal de participación, o para la reforma del estatuto de Andalucía hemos tenido varias reuniones con Antonio Romero parlamentario andaluz y ponente de IU en la reforma del estatuto, donde ellos nos informan sobre estos temas y nosotros podemos transmitirle nuestras propuestas. Este tipo de mecanismo, a pesar de sus defectos, es lo que me reafirma en mi opción política.

Espero no haberme enrollado demasiado. Y gracias por la oportunidad de decirlo todo esto.

TOT ALLÒ QUE FAIG I RES DEL QUE FAIG ÉS POLÍTICA

Montserrat Roca

Sóc Montserrat Roca, de 52 anys, veïna d'Igualada, casada, amb dos fills de 25 i 26 anys, amb pares i sogres de més de 75 anys, i treballa com a professora de secundària a Vilanova del Camí.

Em demanen que expliqui què faig a nivell polític i per què, i la primera resposta que em ve és dir que ho faig tot i no faig res.

Tot, perquè penso que tots els nostres actes i les nostres decisions, fins i tot aquelles que poden semblar més personals, tenen de rerefons una manera de concebre el món, una manera de concebre les relacions entre les persones, en definitiva una opció política.

En aquest sentit intento ser coherent amb la idea que el més important és el benestar de totes les persones, les del meu entorn familiar, amics i companys, i també els meus alumnes i veïns, i més enllà d'aquests cercles propers tota la resta del món.

El que em fa intervenir políticament és el convenciment que totes les persones des de les més properes a les més llunyanes han de poder gaudir del mateix benestar, i que mentre hi hagi pobles, grups, o individus que no gaudeixin dels drets bàsics, nosaltres no podem estar satisfets i tranquils.

Així, la meua intervenció política es pot explicar seguint els diferents cercles en què em moc. El primer cercle és el familiar, que em porta a lluitar per fer compatible la vida laboral i l'atenció a les persones. Això fa que doni suport al moviment feminista i a les reivindicacions sindicals i polítiques que volen avançar en aquest camí.

El segon cercle és el relacionat amb la professió, que al ser en el món

---

---

de l'educació, em porta a intervenir a diferents nivells, des de la formació permanent per millorar el treball dins l'aula o la participació activa en la vida de l'institut fins a la participació en el moviment per la millora del servei públic en el seu conjunt.

Aquesta intervenció la faig col.laborant en grups i activitats de renovació pedagògica, donant suport al marc unitari de la comunitat educativa (MUCE) de l'Anoia, estant afiliada a CCOO i participant en l'àmbit d'educació d'ICV.

Encara hi ha un altre nivell d'intervenció propera que és la militància a ICV local i comarcal, ja sigui en campanyes municipals, o bé en la discussió, elaboració i explicació de propostes per millorar la ciutat, la comarca o el país.

Però com el món no s'acaba aquí, i cada cop és més evident que el benestar d'uns, sovint, està basat en l'explotació d'altres, en la mesura del possible, intento estar informada i participar en els actes o mobilitzacions per un món més just, per la pau, contra la guerra o de suport a determinades causes, que d'una manera o altra sento més properes o conec més.

Encara hi ha un nivell de militància més invisible i en el qual ser coherent amb el que he dit anteriorment és més difícil, i és tot allò que té a veure amb els hàbits mediambientals, de consum, de gestió dels diners, és a dir, tot el que té a veure amb la vida quotidiana i les petites decisions que prenc contínuament.

Bé, pot semblar que faig molt però també es pot dir que no faig gairebé res, ja que en aquest moment, no tinc cap responsabilitat o càrrec a cap dels grups o organitzacions en què participo i per tant la meua militància es pot dir que és de base.

En definitiva, penso que el que dóna sentit al viure és participar en la millora de les condicions de vida de totes les persones, treballant per un món més just i equitatiu. El meu desig seria poder viure en coherència amb aquesta idea sense sentir la contradicció que em planteja tenir-ho tot resolt al costat de molta gent que no té el mínim per sobreviure.

QUÈ I PERQUÈ DE LA MEVA IMPLICACIÓ A LA POLÍTICA MUNICIPAL

Jordi Rosell

Sóc Jordi Rosell Cusó, tinc 35 anys, estic casat amb l'Ilda i tenim dos fills: l'Oriol de 5 anys i l'Aina de 2. Sóc militant de l'ACO, del grup Marges de la zona de Montserrat des de fa uns 5 anys. Actualment sóc regidor d'Educació i d'Hisenda de l'Ajuntament de Gelida per ERC.

L'any 1991, quan jo tot just estrenava la meva militància a la JOC, hi va haver el que per a mi foren les primeres eleccions municipals en les quals podia expressar el meu vot. Durant els primers quinze anys d'ajuntaments democràtics, a Gelida s'havia instaurat un bipartidisme viciat entre Convergència i Socialistes. Aquell any va sorgir el que es va autoanomenar Grup d'Opinió: un grup de joves que qüestionaven les polítiques dels dos partits des d'un punt de vista independent i crític, que no es va presentar a les eleccions però va preparar una sèrie de materials de reflexió.

Mentrestant, jo era un jove implicat en el meu entorn tal com havia après a casa, de pares i germans, i tal i com propugnava la JOC en les seves campanyes. Estava a l'esbart dansaire, al grup de castellers, i sobretot a l'esplai Mainada i la ràdio municipal.

Vaig anar agafant responsabilitats a l'esplai fins a ser-ne un dels responsables, i a la ràdio vam començar a fer el programa d'informació local amb en Gil: un gran amic, també militant de la JOC. Aquests dos fets em van fer acostar a la política municipal des de dues vessants molt diferents.

L'any 1992, un cop passades les eleccions, el Grup d'Opinió va esdevenir el grup de "L'Esquerra de Gelida" sota el paraigua d'ERC. En veure'ns com un parell de joves implicats i inquiets, i per temes de coneixences i parentius, ens van invitar a formar-ne part.

L'any 1995 ERC presentava per primera vegada una llista a Gelida i jo en formava part al lloc número 7, un lloc de suport. Vam treure un únic regidor però molt valuós ja que vam tenir el paper de frontissa i vam forçar a que es creés un govern d'unitat, amb els 11 regidors al govern i ningú a l'oposició. Això va ser difícil de gestionar però profitós pel poble ja que tots els grups anàvem cap endavant i perquè es van reduir molt les tensions entre PSC i CiU. Esquerra va sortir-ne força reforçada.

L'any 1999, el meu amic Gil accepta anar de número 2, però em demana a mi perquè l'acompanyi i vagi de número tres. En aquells moments ja estava casat, per tant la decisió aquí va ser de família i costosa perquè ja albiràvem que hi havia possibilitats que entréssim tres regidors a l'Ajuntament, i així va ser.

Perquè vaig dir que sí? Bàsicament per dos motius: per la possibilitat de treballar pel poble i per l'equip humà. En quatre anys de participar del govern, ni que fos amb un únic regidor, vaig poder veure que en un ajuntament petit com el nostre on hi ha una estructura tècnica petita, els regidors han de portar la veu cantant en totes les iniciatives: pensar-les, dissenyar-les i portar-les a terme junt amb tots els recursos municipals. I per tant et veus amb la possibilitat d'aportar el teu granet de sorra per millorar alguns aspectes del teu propi poble. Aquests quatre anys (95-99) em van fer descobrir en Miquel, el nostre cap de llista i actualment alcalde i diputat. La possibilitat de fer equip amb en Miquel i en Gil m'atreia molt. Si mai volia prendre un compromís d'aquesta magnitud volia fer-lo amb gent d'absoluta confiança.

Què faig avui a l'Ajuntament? Com he dit al principi, porto dues regidories: Hisenda-personal i Educació. La primera per obligació i la segona per devoció. És a dir, calia algú que portés Hisenda i per formació i afinitat em va tocar, però realment l'àrea que m'atreia era Educació. Gelida està creixent molt i ha calgut redimensionar tots els serveis i entre ells els educatius (en quatre anys haurem inaugurat un Institut, una llar d'infants i un CEIP). I, a part, hem intentat obrir el ventall d'aquesta regidoria cap a temes no reglats: educació d'adults, escola de música, treball en xarxa de tota la comunitat educativa... El fet de no disposar

de tècnic d'Educació, m'ha obligat, per sort, a treballar colze amb colze amb els centres i amb els pares i amb les altres entitats d'educació en el temps lliure per tal d'anar engegant els diferents projectes, fent a vegades simplement de catalitzador.

Crec fermament que l'educació és la base de la nostra societat i per tant com a pare vull que els meus fills tinguin la millor educació possible, al seu poble i amb els seus veïns, i si ho vull per als meus fills també per a la resta. Per això estava decidit a implicar-me a fons en aquesta tasca.

Com ho visc? És molt dur compaginar la vida familiar, la laboral i la política. En tractar-se d'un municipi relativament petit (6.000 habitants) cap dels regidors, ni l'Alcalde, tenim dedicació plena a l'Ajuntament, es pot dir que és el nostre "hobby".

Jo treballo en una empresa informàtica i allà he de rendir com un altre. Els meus caps són coneixedors de la meva implicació a l'Ajuntament però jo els he assegurat que això no repercutiria en els meus resultats. Em donen una mica de flexibilitat però mai he volgut agafar-me hores de feina ni reduir la meva jornada. M'ha costat dos anys demostrar-los que realment era capaç de compaginar les dues coses i que la meva feina i la gent que depèn de mi no se'n veurien perjudicats.

Els meus dos fills han nascut durant els meus anys de regidor. Per tant la feina a casa ha crescut i les responsabilitats també, i han recaigut majoritàriament en l'Ilda, amb el patiment i el sobreesforç que això pot arribar a significar. A part de la feina hi ha la presència i a vegades he hagut de fer mans i mànigues per no allunyar-me dels meus fills i que no em castiguessin ni em preguntessin si tinc un llit a l'Ajuntament. Tot plegat fa que majoritàriament vagis robant hores de dormir, hores de la família, hores d'esbarjo... i intentis mantenir un quasi impossible equilibri.

Per una altra banda hi ha el joc polític, la crítica per partidisme, el desgast intencionat... Sóc dels que pensen sincerament que el meu paper a l'Ajuntament no és massa diferent del que hagi pogut fer abans en altres entitats, sovint dic que l'Ajuntament és com una entitat més però molt més gran i on assumim una responsabilitat d'una magnitud superior, que afecta tot el poble, el teu poble. La perversió de la política rau en que per tal que tu puguis desenvolupar el teu compromís, el teu servei, normalment altres n'han de quedar exclosos: govern versus oposició. L'un executa i l'altre controla i aporta la seva opinió, però és molt fàcil

desvirtuar aquest equilibri.

I, per últim, el millor i el pitjor de tractar amb tanta gent, d'estar al servei de tanta gent. Sovint la gent es creu amb el dret d'exigir-te directament, de demanar-te respostes i que, sobretot, siguin les que esperen. Però per sort, la major riquesa que he descobert ha estat treballar colze amb colze amb el personal de l'Ajuntament, amb els educadors i directors dels diferents centres i amb els pares. La comunitat educativa en general és molt exigent i emprenedora, cosa que denota l'interès per millorar cada dia l'educació dels nostres infants, dels nostres fills. Aquesta actitud esperona i empeny, tot i que a vegades costa arribar a tot el que demanen i costa convèncer-los que el teu interès com a regidor d'educació i sobretot com a pare és exactament com el seu.

En resum, una experiència dura i difícil, però sobretot gratificant i enriquidora pel que suposa treballar amb els altres amb la finalitat de transformar mica a mica el nostre poble.

